

‘WIL’, in de traditie van bekende Holocaustfilms maar dan ongemakkelijk dicht bij huis ★★★★★☆

Annelore Crollet maakt indruk als Yvette, het morele kompas van dit verhaal. Maar ‘WIL’ is vooral de film van Stef Aerts. Beeld rv

Met *WIL* balt Tim Mielants de bekende roman van Jeroen Olyslaegers samen tot een beklemmende thriller, die komaf maakt met de grootste illusie van de oorlogsfilm: heldenmoed.

LIEVEN_TRIO

Om het bezette Antwerpen van 1942 weer tot leven te wekken - het Antwerpen waar onze eigen politiemensen duizenden joden arresteerden en richting vernietigingskampen stuurden - trok regisseur Tim Mielants naar Polen. Het is in de eerste plaats een praktische keuze, maar het geeft *WIL* ook een sterke subliminale lading.

Het decor waarin de piepjonge hulpagenten Wil (Stef Aerts) en Lode (Matteo Simoni) op bevel van *den Duits* onschuldige joden uit hun huis gaan sleuren, doet *WIL* ergens diep in je onderbewustzijn aansluiten bij een traditie van bekende Holocaustfilms als *The Pianist*, maar

dan ongemakkelijk dicht bij huis. Ja, deze gruwel voltrok zich ook bij ons, lijkt regisseur Tim Mielants (*De Patrick*) zo te onderstrepen.

Het is een ongemakkelijke reminder aan iets dat de generatie van *WIL* collectief lijkt te hebben verdrongen. De film maakt pijnlijk duidelijk waarom: wie zou zichzelf na deze horror nog in de spiegel kunnen aankijken? Zij die hun geweten zuiver wisten te houden, overleefden de oorlog meestal niet. De rest - zij die erbij stonden en ernaar keken - vermeed de spiegel nadien als de pest, om toch nog enigszins met zichzelf verder te kunnen leven.

WIL duwt daar waar het pijn doet. Wat zouden wij doen, wanneer de dingen gruwelijk misgaan? Wat dóén wij, wanneer de dingen gruwelijk misgaan? De film laat je achter met meer vragen dan antwoorden.

KRACHTTOER

Wils overpeinzingen rond lafheid en de onmogelijkheid van het heldendom, die in het boek veel ruimte krijgen, laten Mielants en coscenarist Carl Joos nochtans grotendeels links liggen. Zij vertimmeren Olyslaegers' uitwaaierende stream of consciousness-roman tot een strakke oorlogsthiller. Al in de eerste minuten introduceren ze een plotwending die de personages - en de kijker - meteen het mes op de keel zet. Voor filosoferen is nauwelijks tijd. En toch verliest deze ademloze adaptatie de essentie van het boek niet uit het oog. Een krachttoer. Wil slaagt er niet in om scherpe keuzes te maken, maar Mielants doet dat als regisseur wel.

Het energieke camerawerk van Robrecht Heyvaert (*Patser*) wordt hier aangewend om de geschiedenis met een shot urgentie te injecteren. De minimale scherptediepte, in combinatie met de benepen interieurs, maakt de bankschroef van de geschiedenis voelbaar.

Mielants wist de fine fleur van de Vlaamse acteurswereld te strikken, maar grote namen als Jan Decler, Koen De Bouw en Kevin Janssens passeren in de marge. Zelfs Matteo Simoni heeft nauwelijks tekst. Annelore Crollet maakt indruk als Yvette, het morele kompas van dit verhaal. Maar *WIL* is vooral de film van Stef Aerts. In zijn gespannen blikken lees je de essentie: de traumatiserende, desoriënterende, alles vernietigende chaos van oorlog.